

Hur det är att vara arbetslös i *fina* Sverige.

Är det inte meningen att samhället ska hjälpa de som har det mindre bra?
Är det inte meningen att man ska få stöd till ett bättre mående och leverne?
Är det inte meningen att de ska hjälpa dig att komma dit du vill?

Det var vad jag trodde i alla fall, tills den dagen jag behövde hjälp. Har bett socialen om hjälp 2 ggr i mitt liv och bägge gångerna har de betett sig som jag vet inte vad.

Men jag hade ingen annan att be om hjälp.
Vad ska man göra när det inte finns nått annat att göra?

Första gången jag sökte mig till Soc. så hade jag precis pluggat klart en ettårig utbildning i skara, jag hade ingen A-kassa och inget jobb. Hyra som skulle betalas och så kanske jag ville ha lite mat i magen. Sagt å gjort, gick dit, fick träffa en tant som ville ha diverse papper.

Tog mig en hel dag att samla ihop alla papper de ville ha, tillbaka för att visa upp min pappersbunt.

Ja nu var det ju så att jag hade en liten skruttbil värd max 1000 kr men den fyllde sin funktion. Nej den måste jag sälja för den är en tillgång. Men nu var det ju så att jag bodde på landet utan bussar, och utan bil kunde jag inte ta mig till stan eller anställningsintervjuer. Men så fick det bli för jag kunde ju få ett busskort av dem. Vad jag nu skulle med det till.?

Försökte förklara för dem att jag inte kan cykla en mil till bussen varje dag och att många jobb som jag kunde söka krävde att man hade bil. Men det ville de inte lyssna på.

Denna saga blev kort då jag fick jobb strax därefter i Lkpg och flyttade hem till gamla stan igen. Då lovade jag mig själv att jag inte skulle hamna där igen men det är inte alltid livet blir som man tänkt sig. Tyvärr.

Det dröjde flera år efter denna incident innan jag behövde gå dit ytterligare en gång och det tog emot, vad skulle de kunna hjälpa mig med? Det var våren för 2 år sen.

Är man arbetslös i Sverige är det en jävla massa krav man ska uppfylla för att få hjälp. Misstro mig inte, jag är inte lat och jag jobbar gärna. Jag vet också att man måste prestera för att få pengar. Jag är inte dum men ibland så önskar man att man fick lite förståelse för hur man har det.

Till att börja med så skriver man in sig på arbetsförmedlingen som mer är som en arbetsförnedring då det aldrig hjälper någon egentligen. Min kontaktperson på AF ville allt annat än träffa mig, svarar knappt på mejl eller telefon. Är det så det ska vara? Får inte hon betalt för att hjälpa mig kan man undra.

Sen går man till soc. Och får en kontaktperson där också. De vill ha massa papper och veta allt om en, även väldigt privata saker vilket jag tycker är skandal. Jag bodde hos Henrik då och uppgav att jag hyrde ett rum av honom då min syster är hans kompis. Då kommer frågan, Har ni ett förhållande? Nej. Har ni sex med varandra, Nej igen. Den frågan hade aldrig kommit om jag hyrt ett rum av Anna Svensson, för vem fan säger att jag är hetero? Jag kanske har sex med tjejer, det vet ju inte de?

Efter en rejäl utfrågning om allt och inget så får jag veta att beslut kommer på posten om nån vecka. Ja jag blev ju beviljad bidrag och nu skulle jag på ett möte igen. Jag skulle få gå en söka jobb kurs genom soc. De skulle kalla mig inom en vecka. Efter en vecka då jag inte hört något från dom så ringer jag och frågar hur det ska bli, oj vi har glömt men du kan gå dit idag för kursen starta igår. Traskar dit och får då veta att kursen är full, jag får vänta 8 veckor, jaha ja. Vad bra!

Efter 2 veckor kanske ringer de och säger att jag kan få följa med till Cityakademin som är ett ställe där man kan få reda på det mesta om studier och träffa studievägledare mm. Ja det ville jag gärna så jag möter upp dom där dagen efter. Det var faktiskt ett väldigt givande möte och jag bokade in en enskild tid med en vägledare då jag väldigt gärna ville plugga mer.

Jag tog med mig mina betyg och gick dit, träffade en väldigt trevlig dam som hjälpte mig att reda ut vad jag ville läsa och vad jag behövde göra för att

komma in på dom. Jag fick hjälp att söka tre kurser på komvux som skulle starta efter ett par månader. Jag väntar nu på brev om jag kommer in eller ej.

Sen kom då starten av söka jobbkursen, Gick dit och upptäckte till min fasa att det bara var jag och en tjej till som tala svenska i princip, inte något emot de andra men jag kunde ju inte tala med dom. Hur skulle detta hjälpa mig?

Man fick då träffa ytterligare en tant från soc som skulle vara min kontaktperson. Ok tänkte jag. På vårt första möte så fick man berätta vad man ville ha hjälp med och vad man hade för utbildning, erfarenheter, önskemål och framtidsplaner. Jag var vid denna tidpunkt helt klar med vad jag ville.

Jag skulle läsa in tre kärnämnen för att sen kunna söka in på universitetet. Men nu var det ju så att jag inte fick några studielån men det tänkte jag lösa på nått sätt. Sen efter det så tänkte jag starta eget. Visserligen flera år framåt i tiden. Men jag visste precis vad jag skulle göra de närmsta 5-6 åren. Det svar jag fick var Oj, vi är inte vana vid så målmedvetna människor så jag vet nog inte riktigt hur vi ska kunna hjälpa dig?

Sen var då kursen igång, vi skulle skriva cv och personligt brev, söka jobb och ha samtal. Ja söka jobb det gjorde jag redan, mitt cv var klart och även mitt personliga brev. Tror ni att de överhuvudtaget ville se det? Nej jag fick inte visa det en enda gång under mina 8 veckor där. Bra va?

Beskedet kom att jag kommit in på skolan, jag hade valt att läsa på distans/kvällskurs. Frågade min kontaktperson på kursen om det var ok att jag tackade ja till det för att påbörja studierna ett par veckor senare. Nej det fick jag ju inte för jag får inte plugga på socialbidrag, då ska man söka csn. Men det får jag inte beviljat då jag inte har några veckor kvar att läsa på gymnasienivå. Nej då får du inte det var svaret. Men det är ju distanskursen så jag står ju till arbetsmarknadens förfogande 8 timmar om dagen. Det påverkar inget att jag läser. NEJ.

Nu var jag mycket ledsen, besviken och arg. ANDAS!

Vi diskuterade detta under ett par veckor och fick samma svar hela tiden. Men om jag inte läste de här kurserna så skulle jag inte komma vidare. Så jag tackar ja och börjar läsa utan deras vetskap. Tar kontakt med min person på socialkontoret och frågar hur det egentligen är, och då fick jag svaret, det är

klart du får läsa om det är på kvällar. Vad du gör på din fritid är ju din ensak. Nu var jag lite gladare. Jag fick alltså läsa mina kurser.

Varför har då den andra kärringen rent ut sagt bara motarbetat mig hela tiden? Om hon inte visste hur det låg till vilket hon borde vetat så kunde hon väl ha kollat upp det? Berättade att jag börjat och vad min andra kontakt sagt. Jaha då är det ju löst då sa hon. Ja, vad mer skulle jag säga.

Våra dagar på kursen var bara förvaring av oss, vi gjorde inget alls egentligen. Men det ser bra ut i statistiken.

Sen kom då det obligatoriska besöket på cityakademin som jag hade varit på redan med den andra gruppen. Jag sa att jag inte ville följa med dit då jag redan visste vad jag ville läsa och hade påbörjat det redan. Då börjar tanten tjata om att du måste ju förstå att du måste gå dit och ta reda på vad du ska läsa. Men jag har ju redan börjat läsa sa jag. Men du förstår inte lilla gumman, du måste ju ta reda på vad du ska läsa. Ja men jag har ju redan BÖRJAT! Ja vi upprepade oss nog närmare tio ggr innan hon fatta. Jisses Amalia säger jag bara.

De 8 veckorna började lida mot sitt slut och då var det dags för 8 veckor praktik. Vart ville vi vara? Ja vi fick ju inte välja fritt utan det fanns vissa ställen att välja på. Jag valde det minst hemska och det var att vara på en herrgård och rensa ogräs mm. Ja jag var ensam svensk där med. Ingen att prata med alls första veckan. Väldigt roligt eller inte. Hur ska detta ta mig framåt? Men efter en vecka så dyker ett bekant ansikte upp, tjejen från förra kursen. Vad glad jag blev när jag såg henne. Vi hade det ganska trevligt i solen på dagarna när vi väl var där. Man kan ju bättra på sin bränna under tiden. Vi rensade mest ogräs och plocka sten på ett fält 8 timmar om dan 5 dagar i veckan för 6000kr. Slavarbete enligt mig. Vi fick inte köra gräsklippare eller fyrhjuling för det var grabbarnas uppgifter. Dåligt för vi tjejer kan vi med.

Jag sökte alla jobb jag kunde hitta och fick till slut napp så denna praktik var över efter 4 veckor och det tackar jag gud för.

Känslan man får som arbetslös är ju jobbig i sig och inte blir det bättre av att man bemöts på ett sätt som i mina ögon är kränkande. De talar nedvärderande till dig som om du vore ett litet barn som inte förstår. De förnedrar dig genom att låta dig göra saker som de själva inte skulle göra. Man sätts in i grupper där man inte alls passar in. Nej fy denna kurs höll på att knäcka mig. De motarbetade mig från dag ett och det förlåter jag dom aldrig för. Nu vill jag inte att ni tror jag är lat och inte vill jobba för jag vill jobba, jag vill inte leva på andra, vill ha mina egna pengar att röra mig med. Jag vill kunna betala min hyra själv och unna mig nya skor om jag vill. Jag vill inte sitta ensam hemma medans alla man känner jobbar. Man blir ensam och isolerad när man inte har jobb. Den känslan är hemsk. Tyvärr är det inte lätt att få ett jobb i dagens samhälle och jag har varit utan ett tag efter detta men då var jag hellre utan pengar än gick med på detta dagis igen. Nu finns det nog folk som får hjälp av dessa kurser, vad vet jag? Men av alla jag talat med som varit på nått sånt här så finns det inte en enda som har nått positivt i minnet.

Detta är långt ifrån allas sanning men detta är min sanning och jag tycker att de kan lägga pengar på nått annat i samhället än dessa så kallade kurser. De här kurserna är ju bara till för att det ska se fint ut i statistiken, vi har inte så många arbetslösa. Så länge folk befinner sig i dessa kurser så syns man inte som arbetslös. Man är en väldigt billig arbetskraft som får göra skitgörat och fåniga saker. Allt bara för att det ska se fint ut i Sveriges statistik!